

je vse, kakor je želela. Vijolica se je zmirom lepše razvijala in postajala zmirom krepkejša; njeno oblačilce je bilo zmirom lepše in dihala je vedno sladkejšo vonjavo iz sebe, in očesca so se še bolj blestela rajskega veselja. Ali detetce je bilo prenežno in nij moglo prenašati ostrega zraka. Neke noči je bilo zelo mrzlo, in pomlad je bila pozabila noč prositi, naj prizanaša njenej hčerki, in glej, — ko se jutranja zarja prikaže, ležala je „vijolica“ mrtva v travi: njeno modro oblačilce je obledelo, nij je bilo več prijetne vonjave, mrzab je umoril zalo cvetico. In pomlad je jokala po svojej hčerki in solnce se je skrilo za oblake, ker je tudi ono žalovalo po nežnej vijolici, a iz oblakov so padale debele solze v znamenje največjega žalovanja. In bilo je nekaj dni povsod pusto in žalostno na zemlji, v „tej revnej dolini solz.“

D. Majarón.

Slast v naravi.

Dragi moj prijateljček! idiva jeden krat na lep pomladni dan izprehajat se v prosto naravo! — Povsod, kamor se ozreš, vidiš divno krasoto. Prijetna gorkota se zopet razširja po vsej zemlji in lehak veterček pihlja med listjem na drevju. Jasno je lepo modro nebo nad nami, le tu pa tam se kopičijo majheni beli oblaki. Solnce razliva svoje mile žarke po cvetočih livadah, in bistri potoček se vije kakor srebrn pas po zelenem travniku. Glej, solnce užé zahaja, burni podnevni vriš je utihnil in mesto njega kraljuje sveta tihôta. Le glasovi krilatih pevcev doné po zelenih gozdih in logih, oznanujoč vsemogočnost stvarnikovo. Pastirji ženó svoje črede domóv, piskajoč na svoje piščalke. Z bližnjega zvonika vabi zvon slovesno donéč ljudi k molitvi. Kmetovalci, vračajoč se domóv, časté stvarnika, kateri je vse takó lepo urédil. Čim bolj človek opazuje okolico in njeno krasoto, tem bolj ga navdajajo misli na Bogá. — „Kako veličastna so pač tvoja dela, nebeski stvarnik!“ kipeti mora vsacemu od srca. „Kaj je bogastvo, kaj ste moč in čast v primeri z nerazsežno velikostjo tvojega stvarjenja! Oj, óno vse je minljivo, ki ravno tako naglo izgine, kakor se pokaže. A krasota in lepota narave in njena umna uredba, te so neizpremenljive, ter si ostanejo na večno jednake. Saj se nam vsako leto povrne pomlad v istej dovršenosti, v katerej so jo videli naši pradedi pred tisoč leti. In kako bi to tudi drugače bilo mogoče? Ali nij večni neizpremenljivi Oče najúmnnejši vladar velikanskega, širnega svetá?! Ali, Bog se nam kaže v svojih delih! Ide naj, kdor ne veruje na Bogá, v prosto naravo in naj občuduje nebeske čudeže — in potlej naj pomisli, ali je mogoče, da bi bila vsa ta velikanska svetovna krasota sama iz sebe in brez vodnika?! Ne, vsak človek mora priznati, da-si morda nejevoljen, kar mu velí vest: „Izpoznav jednega pravega Bogá!“ A pristaviti tudi mora: „in ta je nezapopadljiv!“ Grešnik, katerega te ne ganó besede duhovnikove, idi v naravo, ondu se sam učiš poznavati Bogá, ki se ti kaže v svojih delih.